

EY YOLCU

Söylenesi bile acıtıyor içimi
Şarkın tarumar olmuş şehirlerinin
Ölümünü seyreden dünya ahalisi
Yeryüzü dehşet bir yalnızlık içinde
Yok ediyor kendini zamanımızda
Hasılası kuş sesleri olacaktı hani
Uğraşı esenlik getirecekti
Güne selam ile başlayacaktı insanlar.

Bu şakıyan bülbül sesi değil bahçemizde
Beni hasrete salacak ahların içinde
Kendimi habersiz kalabalıklar içinde
Kendime bırakayım diyorum
Akıl ederim belki, belki anlarım olanları
Bir insanın kemikleri üzerinde kaç kırık
Kalbine kaç kurşun düşüyor
Bizim burada Müslüman coğrafyada
Böyle seslenişler bırakıyorum sokağa
Rüzgârın çırpınışları arasında...

Bütün bunlarla birlikte
Bunca yıkımın ölümün içinden bir mısra
Bizi akıllandır diyor ısrarla
Kalbimizi yakınlaştırmak birbirine
Sabaha zaferle çıkar
Bu utanmaz bu yüzsüz
Kelime açlığı çeken
Cümle hasretiyle yanan
Aciz kulunu başıyla Tanrı'm
Balkona gelen kumrular aşkına
Şiirine acıcılık diline açıklık ver ne olursun
Bir işe yarasın bari bu üç günlük dünyada
Hevesi kursağında kalmayın
Okuyana bir direniş bir diriliş azmi
Bir tat bir ferahlık versin
Yoksula bir umut olsun Tanrı'm.